

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/190/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716206411
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2716206411.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v spore žalobcu: Silverside, a. s., so sídlom Plynárenská 7/B, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 052 560, zastúpený: AK Herceg, s.r.o., IČO: 35 890 240, so sídlom Košická 56, 821 08 Bratislava, proti žalovanému: A. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX F. č. XXX, zastúpený: JUDr. Igor Horanský, advokát, E.F.Scherera 2, 921 01 Piešťany, o zaplatenie sumy 4.450,51 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 2Csp/128/2016-202 zo dňa 11. júla 2019, v časti výroku II. a IV., takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 300 eur zastavil, výrokom II. žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 1.937,61 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.237,61 eur od 23.06.2016 do 16.08.2018, zo sumy 2.137,61 eur od 17.08.2018 do 06.12.2018, zo sumy 1.937,61 eur od 07.12.2018 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom III. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou § 1 ods. 1, 2, § 2, § 9, § 11 ods. 1 a 2, § 19 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, vecne tým, že v predmetnom konaní súd najskôr skúmal aktívnu legitímáciu žalobcu, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu, Slovenská sporiteľňa, a.s. na žalobcu a či teda žalobca je nositeľom práv pôvodného veriteľa a či si na základe toho môže vo vzťahu k žalovanému tieto práva uplatňovať v súdnom konaní. Podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom aktívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva uplatňovaný nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vedie vždy k zamietnutiu jeho žaloby.

3. V konaní mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu, Slovenská sporiteľňa, a.s., uzatvorila so žalovaným dňa 02.10.2012 Zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru

vo výške 3.000 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 10.03.2017 Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila svoje pohľadávky na žalobcu. V zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách mohla Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpiť peňažný záväzok, s ktorým bol žalovaný dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu klienta, ak bola bankou písomne vyzvaná na úhradu záväzku. Tieto predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

4. Súd mal preukázané, že žalovaný v zmysle uzavretej Zmluvy o splátkovom úvere bol povinný splácať poskytnutý úver vo výške 56,15 eur vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Ďalej mal súd preukázané, že žalovaný nesplácal úver pravidelne a v určenej výške, preto právny predchodca žalobcu, Slovenská sporiteľňa, a.s. výzvami zo dňa 09.09.2015 a 04.04.2016 vyzval žalovaného na ich úhradu najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. Žalobca, ani jeho právny zástupca v konaní nepreukázal, že predmetné výzvy zaslal žalovanému. Súd však mal preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a.s. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 29.04.2016 oznámila žalovanému, mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 27.04.2016 a zároveň vyzvala žalovaného na úhradu pohľadávky vo výške 4.338,26 eur do 15 dní. K Oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru právny predchodca žalobcu priložil doručku, z ktorej súd zistil, že bola adresovaná na meno žalovaného a na adresu, ktorá je uvedená v Zmluve o splátkovom úvere. Je pravdou, že predmetnú zásielku neprevzal žalovaný, ale jeho sestra Z., avšak to nič nemení na tom, že právny predchodca žalobcu si svoju povinnosť, zaslať výzvu žalovanému, pred tým ako postúpil svoju pohľadávku, splnil. Taktiež mal súd preukázané, že žalovaný bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, keď po odoslaní výzvy na plnenie, vykonal úhradu až dňa 16.08.2018 v sume 100 eur. Banka riadne postúpila pohľadávku na žalobcu pri dodržaní postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a ustanovení občianskeho zákonníka, čím žalobca získal aktívnu legitímáciu v konaní.

5. V konaní mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným zmluvu o úvere. Súd má za to, že uvedená zmluva o splátkovom úvere zo dňa 2.10.2012 má charakter spotrebiteľskej zmluvy a to konkrétne spotrebiteľského úveru, a preto pri právnom posúdení veci zmluvu posudzoval v zmysle ustanovení Z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov platného v čase uzatvorenia zmluvy. Za spotrebiteľský úver sa považuje každé dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi, s výnimkou zmlúv vymedzených v § 1 ods. 3 cit. zákona. Musí ísť o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov, ktoré musí spotrebiteľ po uplynutí dohodnutej doby vrátiť. Záväzkový vzťah vznikne výlučne na základe dvojstranného právneho úkonu v písomnej forme. Spotrebiteľom je výlučne fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je vždy odplatná a odplatom sú spravidla poplatky a úroky. Veriteľom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania. Predmetná zákonná úprava pokrýva všetky zmluvné typy, pri ktorých dochádza k poskytnutiu peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, dočasne, za odplatu. Pojem spotrebiteľský úver je všeobecným pojmom a pokrýva široký rozsah zmluvných typov ako sú zmluva o úvere, zmluva o pôžičke, nepomenované zmluvy atď. Vzhľadom k obsahu uzavretej zmluvy medzi účastníkmi súd posúdil podmienky zmluvy v zmysle citovaných ustanovení Zák. č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov.

6. V prvom rade súd skúmal otázku platnosti zmluvy a jej obsahu z hľadiska uvedenia všetkých obligatórnych náležitostí v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravuje ustanovenie § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd po posúdení obsahu zmluvy a predložených listinných dôkazov má za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá platne, keď na jej základe žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver, ktorý žalovaný čerpal. Súčasne však zákon o spotrebiteľských úveroch pri absencii niektorých náležitostí taxatívne vymedzených v ustanovení § 9 ods. 2 poskytuje spotrebiteľovi špecifickú ochranu. Ak zmluva nie je uzavretá písomne alebo v zmluve nie je uvedený niektorý z údajov podľa § 9 ods. 2 cit. zákona, spotrebiteľský úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné,

ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať nároky, na ktoré nemá právo. Zmluva obsahuje len údaj o celkovom počte splátok (120), výške splátok a ich nejednoznačne určenej splatnosti. Z toho ale potom nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, aká časť na splátku úroku, prípadne aká časť pripadá na splátku poplatkov. Obdobne uviedol Krajský súd v Trnave v rozsudku č. k. 10Co/375/2016-119 zo dňa 13.09.2017, keď uviedol, že úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi dňa 23.02.2011 neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a preto sa poskytnutý úver v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. (obdobne rozsudok KS v Trnave sp. zn. 9Co/181/2018 zo dňa 19.februára 2019). Súd ďalej zistil, že v zmluve je nesprávne uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pričom ide o rovnako podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. V zmluve je síce uvedený údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom vo výške 6.379,36 eur, ktorý však matematicky vôbec nezodpovedá skutočným nákladom, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť, keď pri počte splátok 120 a pri výške mesačnej splátky 56,15 eur je táto suma vyššia, než je uvedené v zmluve, a to vo výške 6.738 eur a nie 6.379,36 eur. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. je zrejmé, že zákon vyžaduje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t.j. vyžaduje uvedenie konkrétnej sumy v správnej výške, čo však splnené nebolo. Ďalej súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozopre s ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. riadne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov, keď tento údaj je uvedený vo výške 18,75 %, avšak táto hodnota nebola určená správne. Súd vychádzal pri výpočte z bežne dostupných kalkulačiek na internete a pri zadávaných parametroch zistil údaj o RPMN vo výške 20,84 % a nie 18,75 % ako uviedol žalobca v zmluve. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že v zmluve je nesprávne uvedený údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa. V zmluve zároveň absentujú všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, tak ako to ukladá ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. Predpoklady použité na výpočet RPMN sú stručne uvedené v tzv. Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, z ktorých však nie je zrejmé aké konkrétne údaje boli do výpočtu RPMN zahrnuté, najmä z nich nevyplýva, či do výpočtu boli zahrnuté aj poplatky súvisiace so spotrebiteľským úverom.

7. Žalobca si nesplnil svoju povinnosť voči dlžníkovi - spotrebiteľovi určite, prehľadne a zrozumiteľne informovať spotrebiteľa o všetkých náležitostiach, ktorá zmluva o spotrebiteľskom úvere zo zákona musí obsahovať. Vzhľadom na vyššie uvedené chýbajúce náležitosti zmluvy súd vyhodnotil úver poskytnutý žalovanému za bezúročný a bez poplatkov v súlade s § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. S prihliadnutím na uvedené žalobca má nárok len na vrátenie poskytnutej sumy po odrátaní plnenia zo strany žalovaného.

8. V konaní mal súd preukázané, že žalovaný z poskytnutého úveru 3.000 eur uhradil žalobcovi len sumu 1.062,39 eur. Vzhľadom na bezúročnosť úveru je žalovaný povinný vrátiť veriteľovi už len sumu 1.937,61 eur (3.000 eur - 1.937,61 eur). Keďže žalovaný dlžnú sumu žalobcovi doposiaľ nezaplatil, na zaplatenie tejto sumy súd žalovaného zaviazal. Žalobca dňa 29.4.2016 vyhlásil úver za predčasne splatný a po uplynutí 15 dní sa žalovaný s plnením dlhu dostal do omeškania. Žalobcovi tak vznikol nárok požadovať aj úrok z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil v zákonnej výške, preto súd žalovaného zaviazal aj na zaplatenie požadovaných úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca si žiadal priznať úroky z omeškania od 23.06.2016, súd viazaný žalobným návrhom, priznal žalobcovi úroky z omeškania od uvedeného dňa, zo sumy 2.237,61 eur, keď k uvedenému dňu z poskytnutej sumy 3.000 eur uskutočnil úhrady v sume 762,39 eur (3.000 - 762,39 = 2.237,61), do 16.08.2018, keď uskutočnil úhradu v sume 100 eur, následne zo sumy 2.137,61 eur do 06.12.2018, keď uskutočnil poslednú úhradu v sume 200 eur a zo sumy 1.937,61 eur od 07.12.2018 do zaplatenia. Žalobca si v konaní, v zmysle žaloby, uplatňoval aj nárok na vyčíslený úrok z omeškania vo výške 158,22 eur od 20.05.2016 do 22.06.2016, avšak súd mu tento úrok z omeškania nepriznal, nakoľko bol vyčíslený z nesprávnej sumy, keď podľa žaloby bol vypočítaný aj z riadneho úroku, na ktorý žalobca nemá nárok a bol vypočítaný z nesprávnej sumy, keďže plnenia žalovaného neboli započítané iba na istinu.

9. Žalobca si predmetnou žalobou uplatňoval aj úrok z úveru vo výške 16,90 % z nesplatených súm od 23.06.2016 do zaplatenia, avšak vo všeobecnosti platí, že po zosplatení úveru žalobca už nemá nárok na úroky, s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012, v ktorom odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania.

Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Za čas po splatnosti úveru má teda veriteľ právo na úroky z omeškania vo výške stanovenej všeobecným záväzným právnym predpisom. Akékoľvek navyšovanie úrokov z omeškania sa dostáva do rozporu so zákonom.

10. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z § 255 ods. 2 CSP, § 256 ods. 1 CSP. Súd posudzoval čistý úspech strany sporu a vychádzal z faktu, že žalobca žiadal priznať istinu 4.450,51 eur, v časti istiny 300 eur zobral žalobu späť a súd priznal žalobcovi sumu 1.937,61 eur. Žalobca bol v časti späťvzatia úspešný, keď zo strany žalovaného prišlo k plneniu po podaní žaloby na súd a žalovaný tak procesne zaviniť zastavenie konania v tejto časti. Súd matematickým výpočtom zistil, že žalobca bol úspešný v 50,27 %, žalovaný bol úspešný v 49,73 %, t.j. čistý úspech je na strane žalobcu vo výške 0,54 %. Keďže ide o úspech nepatrný a úspech strán sporu bol takmer rovnaký, súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu voči vyhovujúcej časti rozsudku a v časti výroku o náhrade trov konania. V odvolaní poukázal na to, že napadnutý výrok II. rozsudku je v kľúčových aspektoch nepreskúmateľný (z dôvodu neúplnosti, nejasnosti, nepresnosti, nedostatočnosti a neadekvátnosti odôvodnenia vrátane opomenutia niektorých podstatných skutočností na úkor žalovaného), ale predovšetkým napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V konečnom dôsledku je napadnutý výrok II. rozsudku vecne a právne nesprávny, diskriminačný, nespravodlivý a nezákonný. Tento záver je zrejмый aj z obsahu nedostatočného odôvodnenia výroku II. rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým súd určil z akého dôvodu návrhu v časti o zaplatenie 1.937,61 eur vyhovel.

12. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného čl.6 ods.1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods.1 Ústavy SR. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Civilný sporový poriadok upravuje v ustanovení § 220 ods.2 základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku tak, že aby z neho bola zrejмая jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. V mysle ust. § 220 ods.2 CSP súd v odôvodnení rozsudku jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, ako vec právne posúdil. Podľa ods. 3 ak sa odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Pritom treba vychádzať zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov čl.15 základných princíпов CSP a § 191 ods. I CSP, ktorý je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Hodnotiacia úvaha súdu nie je svojvoľná. Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnat s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Judikatúra ESLP zdôrazňuje, že je potrebné podľa okolností veci dať odpoveď na rozhodujúce argumenty. Preto nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 114/2008). Ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada relevantným spôsobom so zásadnou námietkou sporovej strany, (námietka nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu), treba absenciu argumentácie všeobecného súdu považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl.46 ods.1 Ústavy SR (Ústavný súd SR, sp. zn. II ÚS 410/2006). V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP (čo v tomto prípade napadnutý rozsudok neobsahuje) je nepreskúmateľné. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. I písm. b) CSP.

13. Zároveň však vydanie napadnutého rozsudku v časti výroku II. je porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princíпов (zásad) materiálneho právneho štátu, najmä

princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti, vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty, princípu rovnosti a zákazu diskriminácie (keďže v tomto konaní prvostupňový súd postupoval diskriminačne nespravodlivo na úkor žalovaného), princípu práva na zákonného sudcu, ale predovšetkým je porušením princípu predvídateľnosti práva vrátane predvídateľnosti rozhodnutí súdov ako orgánov verejnej moci, ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní [legitímnej dôvery - the Legitimate expectation - der Vertrauensschutz - la confiance légitime (l'attente légitime)] a tiež princípu, že právo nemôže vzniknúť (vzísť) z bezprávia a nespravodlivosti ["ex iniuria ius non oritur" - "right can not grow out of injustice" - "droit ne peut résulter d'injustice"].

14. Napadnutým výrokom II. rozsudku súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.937,61 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.237,61 eur od 23.06.2016 do 16.08.2018, zo sumy 2.137,61 eur od 17.08.2018 do 06.12.2018, zo sumy 1.937,61 eur od 07.12.2018 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

15. Žalovaný je presvedčený, že konajúci súd nedostatočne vyhodnotil a nesprávne skutkovo a právne posúdil sporné postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu, Slovenskej sporiteľne, a. s. na žalobcu a z toho vyplývajúcu spornú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu ako subjektu, ktorý by mal byť nositeľom práv pôvodného veriteľa, ktoré práva si vo vzťahu k žalovanému uplatnil v súdnom konaní. Aktívna vecná legitímácia predstavuje hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého je odvodený jeho nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní.

16. Žalovaný s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka trvá na tom, že postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu je neplatné pre rozpor so zákonom, pričom tento rozpor predstavuje nedodržanie podmienky uvedenej v ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Žalovaný na neplatnosť právneho úkonu z tohto dôvodu poukázal už vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 23.04.2019 adresovaného súdu. Podľa vyššie uvedeného ustanovenia zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách môže banka alebo pobočka zahraničnej banky postúpiť písomnou zmluvou svoju pohľadávku, ktorú má voči veriteľovi (klientovi), inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou aj bez jeho súhlasu, avšak za splnenia podmienky, že klient aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky. Podľa právneho názoru žalovaného žalobca túto podmienku nespĺnil, pretože v konaní nepreukázal, že výzvy zo dňa 09.09.2015 a 04.04.2016 zaslal žalovanému, čo konštatuje aj konajúci súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

17. V zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, cit: "Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom."

18. V zmysle prvej vety ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, cit. : "Ak je napriek písomnej výzve banky, alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta."

19. Súd nesprávne právne vyhodnotil skutočnosť, že právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky splnil povinnosť uloženú mu ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách tým, že Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 29.04.2016 oznámil žalovanému mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 27.04.2016 a zároveň ho vyzval na úhradu pohľadávky vo výške 4.338,26 eur do 15 dní. Prvoinštančný súd posúdil povinnosť právneho predchodcu žalobcu za splnenú napriek tomu, že žalovaný neprevzal túto zásielku, prevzala ju jeho sestra Monika Stojaspalová. Podľa písomného vyhlásenia Moniky Stojaspalovej, ktoré osobne doručila súdu, túto zásielku ihneď po prevzatí roztrhala, z dôvodu ktorého sa zásielka nedostala do sféry dispozície žalobcu a on nemal možnosť oboznámiť sa s jej obsahom. Sestra toto vyhlásenie urobila a žalovaného informovala o jeho podaní, na základe dotazu žalovaného, že údajne mala prevziať zásielku z banky. Súd sa s predmetným vyhlásením sestry žalovaného vôbec nevysporiadal a v odôvodnení rozsudku ho ani len nespomenul. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že prvostupňový súd nad rámec ustanovení "CSP" vykonal dokazovanie na úkor slabšej strany (hoci túto by mal ochraňovať) v predmetnom spotrebiteľskom spore a to vyžiadanim si stanoviska pošty o doručovaní doporučeného listu RQ177973368 hoci

žalobca vykonanie takéhoto dôkazu nenavrhol a to ani vo svojom vyjadrení zo dňa 05.05.2019, ktorým reagoval na vyjadrenie žalovaného zo dňa 23.4.2019. Žalovaný zároveň poukazuje na režim doručovania hmotnoprávnych úkonov, ktorý sa spravuje ust. § 45 ods. I Občianskeho zákonníka. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávnych úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície. Pod dispozičnou sférou je potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo povinnosťou súdu skúmať, či žalovaný mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle právneho predchodcu žalobcu a či nastali právne účinky tohto právneho úkonu.

20. Žalobca teda nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu s prihliadnutím na aktuálny vývoj judikatúry ohľadne posudzovania platnosti postúpenia pohľadávok banky na tretie osoby (v spotrebiteľských veciach) s poukazom na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ako aj skutočnosť, že išlo o otázku medzi účastníkmi spornú. Vecná legitímácia predstavuje hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Súd návrhu vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od odporcu uplatnené v konaní. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobou bez ohľadu, že nositeľom aktívnej legitímácie je iný subjekt, ktorý v konaní nevystupuje ako žalobca. V tejto súvislosti poukazuje aj na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Skalica sp.zn.7Csp/205/2016 zo dňa 13.3.2018.

21. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 publikovanú v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod R 60/2018, špeciálnymi zákonnými podmienkami, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu, je preukázateľné doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v omeškaní a následné dlžníkov o nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Pokiaľ nie sú splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jedná sa o postúpenie v rozpore so zákonom (o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Obč. zák. vylúčené/zakázané a ide o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Obč. zák.

22. V zmysle ust. § 45 ods. I Občianskeho zákonníka, cit. : "Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde."

23. Napriek tomu, že žalobca v konaní nepreukázal, že zásielka zo dňa 29.04.2016 bola doručená žalovanému a že on (žalobca) je nositeľom hmotného práva v konaní, súd dospel k právnemu záveru, že žalobca je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide. Pričom súd svoj postup pri posudzovaní doručenia zásielky vôbec právne neodôvodnil, z dôvodu ktorého nie je vôbec zrejmé ako dospel k vyššie uvedenému právnemu záveru. Civilný sporový poriadok pritom v ust. § 290 a nasl. obsahuje osobitné ustanovenia upravujúce postup súdu v konaniach s tzv. slabšou stranou sporu, ktorými sú i spotrebiteľské spory a v ktorých jednak prikazuje konajúcemu súdu vykonať v spotrebiteľskom spore aj také dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol (§ 295 CSP). V zmysle príslušných noriem na ochranu spotrebiteľa (ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ust. zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa) totiž platí princíp, že „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Súd mal preto žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Odhliadnuc od vyššie uvedeného mal prvostupňový súd žalobu zamietnuť podľa § 278 "CSP" pre zmeškanie pričom žalovaný takýto procesný návrh na pojednávaní konanom dňa 23.04.2019 na základe naplnenia zákonných dôvodov pre takéto rozhodnutie súdu podal, súd však nielen že rozsudkom pre zmeškanie nerozhodol, ale ani len nerozhodol o procesnom návrhu žalovaného a nerozhodol o ňom a ani sa s týmto návrhom nijako nevyporiadal v napadnutom rozsudku.

24. V tejto súvislosti možno zároveň pre úplnosť poznamenať, že právny princíp ochrany legitímnych očakávaní (legitímnej dôvery) a tiež právny princíp, podľa ktorého právo nemôže vzniknúť (vzísť) z bezprávia a nespravodlivosti, sú uplatňované aj pri konaní a rozhodovaní vnútroštátnych súdov a medzinárodných súdov, čo vyplýva aj zo súdnej judikatúry vrátane judikatúry Ústavného súdu SR, Najvyššieho súdu SR a Európskeho súdneho dvora pre ľudské práva.

25. V súvislosti s porušením základných práv odvolateľov (povinných) a nezákonnosťou pri konaní a rozhodovaní OS Skalica pri jeho prvostupňovom rozhodnutí je možné poukázať taktiež na relevantné právne normy a medzinárodné zmluvy.

26. Ústava Slovenskej republiky (ďalej tiež "Ústava SR" a "ústava") - relevantné sú predovšetkým tieto ustanovenia: Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, Čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, Čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, Čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, Čl. 152 ods. 4 Ústavy SR.

27. Ústava Slovenskej republiky v čl. 1 ods. 1 zakotvuje, že Slovenská republika je právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je právna istota a spravodlivosť (princípy materiálneho právneho štátu) [mutatis mutandis napríklad nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 17/1999 z 22. 9. 1999 a sp. zn. I. ÚS 54/02 z 13.11.2002].

28. Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. Z.; ďalej tiež "CSP") a do 30.6.2015 Občiansky súdny poriadok (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov; ďalej tiež "OSP" alebo "O.s.p."), pričom relevantné sú predovšetkým tieto ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (OSP), respektíve tieto ustanovenia Civilného sporového poriadku (CSP):

29. Ústavný súd SR sa v celom rade svojich rozhodnutí zaoberal aj právom na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Pritom Ústavný súd SR (napríklad vo jeho náleze sp. zn. III. ÚS 191/05-64 z 12. 10. 2005) konštatoval, že "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03)."

30. Ďalej možno spomenúť napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. Obdo V 56/2002 z 25.2.2004, ktorým bola zdôraznená dôležitosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Vzhľadom na všetky skutočnosti a fakty, ktoré sú uvedené v tomto odvolaní je žalovaný - ako predkladateľ tohto odvolania presvedčený, že týmto odvolaním napadnutý výrok II. prvoinštančného rozsudku je nepreskúmateľný, diskriminačný, vychádza z neúplného a nedostatočného zistenia skutkového a právneho stavu veci a tiež vychádza z nesprávneho skutkového a právneho posúdenia veci a z toho dôvodu je právne nesprávny aj výrok IV prvoinštančného rozsudku.

31. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je Rozsudok Okresného súdu Skalica, sp. zn. 2Csp/128/2016-202, zo dňa 11.07.2019, v časti výroku II. a výroku IV. v konečnom dôsledku vecne a právne nesprávny, nespravodlivý, diskriminačný a nezákonný. Vzhľadom na všetky uvedené nedostatky týmto žalovaný navrhuje, aby Krajský súd v Trnave zmenil výrok II. Rozsudku Okresného súdu Skalica, sp. zn. 2Csp/128/2016 - 202, zo dňa 11.07.2019 tak, že žalobu o zaplatenie 1.937,61 eur s prísl. zamietla a výrok IV. Rozsudku Okresného súdu Skalica, sp. zn. 2Csp/128/2016 - 202, zo dňa 11.07.2019 zmenil tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Žalovanému sa priznáva nárok na plnú náhradu trov konania o odvolaní, resp. Krajský súd v Trnave v celom rozsahu zrušuje napadnutý výrok II. a IV. Rozsudku Okresného súdu Skalica, sp. zn. 2Csp/128/2016-202, zo dňa 11.07.2019, pričom vec vracia na ďalšie nové konanie a rozhodnutie Okresnému súdu Skalica. Žalovanému sa priznáva nárok na plnú náhradu trov konania o odvolaní.

32. K odvolaniu sa vyjadril žalobca. Uviedol, že v plnom rozsahu sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie ako aj s jeho odôvodnením. Má za to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a na takto správne zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych právnych predpisov, teda vec aj správne právne posúdil. Je tiež toho názoru, že súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku zodpovedajúcim spôsobom, riadne a vyčerpávajúco odôvodnil, z akých tvrdení strán sporu a dôkazov predložených stranami sporu pri svojom rozhodovaní vychádzal, ktoré tvrdenia alebo dôkazy predložené stranami sporu považoval za podstatné pre svoje rozhodnutie a ktoré naopak nezohľadnil. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia rozsudku uviedol zistený skutkový stav a rovnako aj svoje právne posúdenie zisteného skutkového stavu.

33. Z Výpisu z úveru č. 5033512777 za obdobie 02.10.2012 - 02.09.2016 je zrejmé, že žalovaný podmienky pre splácanie úveru nedodržiaval. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu

omeškaných splátok niekoľko krát, a to výzvou zo dňa 09.09.2015, výzvou zo dňa 04.04.2016 a následne listom zo dňa 29.4.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného na zaplatenie pohľadávky. Z predloženého Výpisu z úveru č. 5033512777 za obdobie 02.10.2012 - 02.09.2016 je zrejmé, že žalovaný bol v sústavnom omeškaní so splácaním pohľadávky, pričom toto omeškanie trvalo od splátky splatnej dňa 20.07.2013. Pohľadávka, ktorá je predmetom tohto súdneho konania bola postúpená dňa 10.03.2017. Vzhľadom na uvedené je žalobca toho názoru, že predmetná pohľadávka bola v okamihu postúpenia v celom rozsahu splatná, a teda aj spôsobilá na postúpenie.

34. K vyjadreniu žalovaného týkajúceho sa doručenia resp. nedoručenia vyhlásenia o mimoriadnej splatnosti a absencie odôvodnenia v tejto časti uviedol, že prvostupňový súd v bode 25 odôvodnenia k predmetnému rozsudku uviedol, že Právny predchodca žalobcu k Oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti priložil doručenkou z ktorej zistil, že bola adresovaná na meno žalovaného a na adresu, ktorá je uvedená v Zmluve o splátkovom úvere. Ďalej uviedol, že skutočnosť že predmetnú výzvu neprevzal žalovaný, ale jeho sestra Stojaspalová, nič nemení na tom, že právny predchodca žalobcu si svoju povinnosť zaslať výzvu pred postúpením pohľadávky splnil.

35. Podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V zmysle tohto ustanovenia účinnosť prejavu vôle voči neprítomnej osobe nastáva od okamihu, keď jej dôjde. Písomný prejav vôle je doručený druhému účastníkovi v okamihu, kedy sa ocitne vo sfére jeho dispozície, ibaže zákon stanoví určitý spôsob doručovania. Písomnosť sa ocitne vo sfére dispozície druhého účastníka tým, že získa možnosť zoznámiť sa s jej obsahom. Nie je pritom nevyhnutné, aby sa druhý účastník skutočne s obsahom prejavu vôle oboznámil. Rozhodujúce je, aby mal objektívnu možnosť obsah písomnosti poznať (uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo/1334/2006 zo dňa 26.4.2007, ako aj Fekete, L.:Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava, Eurokódex 201 L, s. 369 - 370).

36. Taktiež uviedol, že právny predchodca žalobcu v súlade so Zmluvou a jemu zo strany žalovaného poskytnutými osobnými údajmi, doručoval žalovanému jednotlivé písomnosti na adresu žalovaného uvedenú v Zmluve, pričom vykonal všetky jemu dostupné kroky, ktoré bolo od neho možné spravodlivo požadovať, aby riadne a včas notifikoval žalovaného o vzniku záväzku žalovaného vyplývajúceho z neplnenia platobných povinností žalovaného riadne a včas v súlade s podmienkami Zmluvy ako aj o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Zdôrazňuje v tejto súvislosti fakt, že žalovaný bol v dlhodobom a pretrvávajúcom omeškaní s plnením jeho povinnosti riadne a včas splácať poskytnutý úver, o čom bol informovaný tak v rámci výpisov k úveru, telefonických upomienok, ako aj prostredníctvom výziev, ktoré právny predchodca žalobcu zasielal žalovanému poštou. Žalovaný však bol vo vzťahu k právnomu predchodcovi žalobcu pasívny, na opakované pokusy o riešenie vzniknutého záväzku žalovaného, ktoré predchádzali samotnému zosplatneniu úveru, žalovaný nereagoval, resp. nezjednal žiadnu nápravu a svoj záväzok voči pôvodnému veriteľovi neuhradil ani po viacnásobných urgenciách. V záujme právneho predchodcu žalobcu nebolo zosplatnenie úveru, naopak, právny predchodca žalobcu mal záujem o korektné doriešenie veci so žalovaným. Vzhľadom na dlhodobú pasivitu žalovaného vo vzťahu k riešeniu svojho záväzku voči právnomu predchodcovi žalobcu, nakoľko zo správania žalovaného bolo možné dôvodne predpokladať, že tento si svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy nebude naďalej plniť a nakoľko omeškanie žalovaného s plnením jeho záväzkov presiahlo zmluvne dohodnuté lehoty, bol právny predchodca žalobcu nútený v súlade s ustanoveniami Zmluvy vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, o čom zaslať žalovanému bezodkladne písomné oznámenie.

37. Na základe uvedeného navrhuje, aby odvolací súd napadnuté výroky II. a IV. rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 2Csp/128/2016-202 zo dňa 11.07.2019 potvrdil a žalobcovi súd voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

38. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné.

39. Predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 4.450,51 eur s prísl., a to titulom Zmluvy o splátkovom úvere č. č. 5033512777, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému úver vo výške 3.000 eur.

40. Súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 300,- eur zastavil, výrokom II. žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 1.937,61 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.237,61 eur od 23.06.2016 do 16.08.2018, zo sumy 2.137,61 eur od 17.08.2018 do 06.12.2018, zo sumy 1.937,61 eur od 07.12.2018 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom III. vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Pritom uviedol, že má za to, že žalobca je aktívne legitimovaný, úver pre absenciu náležitostí ust. § 9 ods.2 písm. k) a j) zák. č. 129/2010 Z. z. považoval za úver bezúročný a bezpoplatkový, preto zaviazal žalovaného iba na zaplatenie poskytnutého úveru po odrátaní čiastky, ktorú žalovaný žalobcovi zaplatil. Voči rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný voči výroku, ktorým ho súd zaviazal na zaplatenie istiny s príslušenstvom a voči trovám konania, ostatné nenapadnuté časti rozsudku sú právoplatné a nie sú predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

41. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný s právnym predchodcom žalobcu uzatvoril zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 2.10.2012, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 3.000 eur.

42. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu, nedostatočné odôvodnenie rozsudku, pričom súd sa vôbec nevysporiadal s čestným vyhlásením sestry žalovaného, naopak vykonal dopyt na poštu, ktorý dôkaz nikto nenavrhol a pritom by mal konať v záujme spotrebiteľa, nerozhodol o jeho návrhu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalobcu, a nekonal v súlade s princípom právnej istoty.

43. V prvom rade žalovaný namietal nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu, nakoľko neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách, tým, že žalovaný nebol vyzvaný 90 dní pred postúpením pohľadávky na úhradu svojho záväzku. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný nesplácal úver pravidelne a v určenej výške, preto právny predchodca žalobcu, Slovenská sporiteľňa, a.s. výzvami zo dňa 09.09.2015 a 04.04.2016 vyzval žalovaného na ich úhradu najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. Žalobca, ani jeho právny zástupca v konaní nepreukázal, že predmetné výzvy zaslal žalovanému. Súd však mal preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a.s. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 29.04.2016 oznámila žalovanému, mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 27.04.2016 a zároveň vyzvala žalovaného na úhradu pohľadávky vo výške 4.338,26 eur do 15 dní. K Oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru právny predchodca žalobcu priložil doručenkú, z ktorej súd zistil, že bola adresovaná na meno žalovaného a na adresu, ktorá je uvedená v Zmluve o splátkovom úvere. Je nesporné, že predmetnú zásielku neprevzal žalovaný, ale jeho sestra Stojaspalová, avšak to nič nemení na tom, že právny predchodca žalobcu si svoju povinnosť, zaslať výzvu žalovanému, pred tým ako postúpil svoju pohľadávku, splnil. Taktiež mal súd preukázané, že žalovaný bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, keď po odoslaní výzvy na plnenie, vykonal úhradu až dňa 16.08.2018 v sume 100 eur. Banka riadne postúpila pohľadávku na žalobcu pri dodržaní postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a ustanovení občianskeho zákonníka, čím je daná aktívna legitimácia žalobcu v konaní.

44. S uvedeným konštatovaním a odôvodnením je možné sa v celom rozsahu stotožniť. Pri doručovaní právnych úkonov a iných právnych aktov je potrebné rozlišovať medzi doručovaním hmotnoprávnych úkonov a procesnoprávnym doručovaním. Zásadný rozdiel spočíva v určení okamihu, kedy sa určitá písomnosť považuje za účinne doručenu, čo má významný vplyv predovšetkým na posudzovanie začiatku lehôt a iných právnych skutočností. Režim doručovania hmotnoprávnych úkonov sa spravuje ust. § 45 ods. 1 OZ. Účinnosť doručovania hmotnoprávnych úkonov v režime Občianskeho zákonníka znamená, že prejav vôle dôjde, resp. je doručovaný adresátovi, to je že dôjde už do sféry jeho dispozície, a týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej strane. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie takejto písomnosti adresátom, ale i také prípady, kedy dorúčením listu, obsahujúceho prejav vôle do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením takej zásielky do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť

spoznať jeho obsah (napríklad Rozsudok NS ČR sp. zn. 26 Cdo 268/2011, uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 129/2010).

45. Aj dovolací súd uviedol, že všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručenú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Pri interpretácii požiadavky o „doručení“ písomného vyhlásenia v zmysle ustanovenia § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, je potrebné vziať zreteľ na právne účinky jednostranných adresných (adresovaných) právnych úkonov vyplývajúcich z ustanovení Občianskeho zákonníka § 43a ods. 2, vety prvej a § 45 ods. 1.; interpretácia procesných predpisov neprichádza do úvahy, tak ako to správne poznamenal odvolací súd. V zmysle týchto, prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Dovolací súd poznamenáva, že voči prítomnej osobe (t.j. osobe priamo účastnej pri právnom úkone, ktorý realizuje druhá osoba) prejav vôle pôsobí (je účinný) ihneď. Neprítomnej osobe (t.j. osobe, s ktorou osoba, realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku) musí prejav vôle dôjsť; nemusí jej byť doručení (adresátom prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i nedoručený (neprevzatý) prejav vôle pôsobí (je právne účinný) voči jeho adresátovi. K účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať. Kategorickú požiadavku o faktickom doručení vyhlásenia v zmysle ustanovenia § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka (t.j. jej prevzatie adresátom) prezentovanú odvolacím súdom nemožno považovať za správnu; bez ďalšieho by takýto výklad viedol k neudržateľnému stavu, kedy by aj bezdôvodné (svojoľné) odopretie prijatia (prevzatia) vyhlásenia znemožňovalo povinnému subjektu možnosť zabezpečiť nájomcovi zodpovedajúcu bytovú náhradu a domôcť sa vypratania bytu. Situáciu je preto potrebné posudzovať objektívne, ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Názory o účinkoch doručenia písomného právneho úkonu dovolací súd zastáva zhodne s konštantnou interpretáciou prijatou odbornou akademickou i právnickou literárnou verejnosťou (viď napr. Mazák, J., Vojčík, P.: Občianske právo s vysvetlivkami, 1. Zväzok, Bratislava, Iura Edition, 1996-2005, s. 96; podobne Luby, Š.: Výber z diela a myšlienok, Bratislava, Iura Edition, 1998, str. 196; Jehlička, O., Švestka, J., Škárová, M. a kol.: Občiansky zákonník, komentár, C. H. Beck, 2001, 6. vydanie, str. 279, 285, 286; Knappová, M., Švestka, J. a kol.: Občianske právo hmotné, sv. I, ASPI, 2002, str. 124, 125, 149; Jendrálek, P.: K téme „odstoupení od smlouvy prostřednictvím fikce doručení“, Právní rozhledy 4/2006 str. 142 a násl.; porovnaj napr. uznesenia NS ČR z 26. októbra 2005 sp. zn. 26 Cdo 625/2005, z 30. júna 2008 sp. zn. 28 Cdo 2622/2006). Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd zastáva právny názor, že ak nájomcovi bytu je daná objektívna (reálna) možnosť na základe oznámenia pošty prevziať si uloženú zásielku obsahujúcu vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady v zmysle § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, nastávajú hmotnoprávne účinky tohto jednostranného právneho úkonu v okamihu, kedy nájomca aj napriek uloženiu zásielky nevyužil objektívnu možnosť oboznámiť sa s jej obsahom. (porovnaj Uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 129/2010)

46. Hoci žalovaný namietal tú skutočnosť, že súd dopytoval poštu, keď tento návrh nikto nenavrhol a súd má chrániť slabšiu stranu, teda spotrebiteľa, je nutné konštatovať, že postupoval správne, nakoľko zisťovanie okolností doručovania má vplyv na účinky doručenia Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Najvyšší súd ČR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 2429/2009 konštatoval: Pri doručovaní zásielok prostredníctvom držiteľa poštovej licencie sa doručovaná zásielka dostala do sféry dispozície adresáta iba v prípade, že držiteľ poštovej licencie postupoval pri doručovaní v súlade so svojimi poštovými podmienkami. Ak držiteľ poštovej licencie tieto poštové podmienky porušil a zásielku vydal neoprávnenej osobe, je vylúčené, aby sa týmto vydaním zásielky neoprávnenej osobe zásielka dostala do sféry dispozície adresáta. (pozri aj sp. zn. 29 Cdo 3555/2008 NS ČR) Tieto závery by sa dali aplikovať aj v tomto prípade ak by k pochybeniu zo strany pošty prišlo. Uvedené však preukázané nebolo, keďže nešlo o zásielku, ktorá by mala byť doručovaná do vlastných rúk a zásielku prevzala

sestra žalovaného Monika Stojaspalová, ktorá so žalovaným v tom čase bývala v spoločnej domácnosti. Napriek tvrdeniu sestry žalovaného o nejakom nanútení zásielky, sestra žalovaného bola iba upozornená na následky odmietnutia neprevzatia zásielky (ktorú skutočnosť sama tvrdí), iné nejaké neoprávnené konanie zo strany poštovej doručovateľky preukázané nebolo. Pokiaľ sestra žalovaného zásielku mu doručenú roztrhala, uvedené nemôže byť na ťarchu žalobcu, nakoľko právny predchodca žalobcu si svoje povinnosti splnil.

47. V súvislosti s riešením uvedenej spornej otázky odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017 z 24.04.2018 (R 60/2018), ktorý vo svojom rozhodnutí konštatuje, že ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi podmienkami je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu, nakoľko ZoB je špeciálnym predpisom vo vzťahu k OZ. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZaB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Dovolací súd preto v rozsudku konštatoval, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt išlo by o postúpenie v rozpore so zákonom (ZoB), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené, resp. zakázané a ide o absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ.

48. Nakoľko je možné považovať za doručené Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 29.04.2016 žalovanému dňom kedy sa dostala zásielka do jeho dispozičnej sféry, to je 04.05.2016 a Zmluva o postúpení pohľadávky medzi Slovenskou sporiteľňou a. s., (právnym predchodcom žalobcu a žalobcom) bola uzatvorená dňa 10.03.2017, žalovaný bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke, keď po odoslaní výzvy na plnenie, vykonal úhradu až dňa 16.08.2018 v sume 100 eur. Banka teda riadne postúpila pohľadávku na žalobcu pri dodržaní postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a ustanovení občianskeho zákonníka, čím je daná aktívna legitímácia žalobcu v konaní.

49. Hoci sa odvolací súd stotožňuje s odvolacou námietkou žalovaného v tom, že súd sa vôbec nevysporiadal s čestným vyhlásením sestry žalovaného p. Stojaspalovej, nič to nemení na záveroch súdu prvej inštancie o účinkoch doručenia Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru.

50. Pokiaľ ide o odvolacie námietky k procesnému postupu súdu prvej inštancie, ktorý nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalobcu napriek jeho návrhu, táto skutočnosť nezakladá dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku. Hoci sa súd prvej inštancie nevysporiadal v rozsudku s tým, prečo tak nerozhodol, uvedené nemôže zmeniť súdom napadnutý rozsudok.

51. Pokiaľ sa aj súd nevysporiadal so všetkým, ako tvrdil žalovaný, rozhodnutie súdu spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. 220 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa zaoberal aj odvolacou argumentáciou odvolateľa. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

52. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalovaného, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

53. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny potvrdil.

54. Žalobca má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. Žalobcovi odvolací súd priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

55. Rozsudok bol v odvolacom senáte prijatý v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).